

ΚΟΛΕΤ

ZIZI (Απόσπασμα)

Ο Άλεν την άκουσε, όχι βαριεστημένα, αλλά ούτε με ευχαρίστηση. Την ήξερε αρκετά χρόνια και την είχε χαρακτηρίσει ως ένα τυπικό μοντέρνο κορίτσι. Ήξερε τον τρόπο με τον οποίο οδηγούσε αυτοκίνητο, λίγο γρήγορα και αρκετά καλά, την ετοιμότητα του ματιού της και το πορφυρό της στόμα πάντα έτοιμο να βρίσει βίαια έναν οδηγό ταξί. Ήξερε ότι έλεγε ανερυθρίαστα ψέματα, όπως κάνουν τα παιδιά και οι έφηβοι, ότι ήταν ικανή να εξαπατήσει τους γονείς της έτσι ώστε να βγει μετά το δείπνο και να τον συναντήσει σε ένα νυχτερινό κέντρο. Εκεί χόρευαν μαζί, αλλά έπιναν μόνο χυμό πορτοκαλιού επειδή στον Άλεν δεν άρεσε το αλκοόλ. Πριν από την επίσημη δέσμευσή τους, του είχε παραδώσει τα διακριτικά σκουπισμένα χείλη της, τόσο στο φως της ημέρας όσο και στο σκοτάδι. Είχε επίσης προσφέρει τα απίθανα στήθη της, που ήταν πάντα φυλακισμένα σε δαντελωτό στηθόδεσμο, και τα πολύ όμορφα πόδια της στις άψογες κάλτσες που αγόραζε κρυφά. Κάλτσες όπως τις «Mistinguett», ξέρετε: «Πρόσεχε τις κάλτσες μου Άλεν!"

Οι κάλτσες και τα πόδια της ήταν τα καλύτερα της. «Είναι όμορφη», σκέφτηκε αλαζονικά ο Άλεν, «επειδή κανένα χαρακτηριστικό της δεν είναι άσχημο, γιατί είναι μια τέλεια μελαχρινή. Αυτά τα λαμπερά μάτια ταιριάζουν απόλυτα με τα κομψά, γυαλιστερά, διαρκώς λουσμένα μαλλιά στο χρώμα καινούργιου πιάνου». Ήταν επίσης απόλυτα ενήμερος ότι θα μπορούσε να είναι τόσο βίαιη και ιδιότροπη όσο ένας βουνίσιος χείμαρρος.

CHERI (απόσπασμα)

"ΛΕΑ! Χάρισέ μου το μαργαριταρένιο σου κολιέ! Μ' ακούς, Λέα; Χάρισέ μου το κολιέ σου!"

Καμιά απάντηση δεν ήρθε απ' το μεγάλο σιδερένιο κρεβάτι με τα σκαλιστά μπρούντζα, που γυάλιζε στα σκοτεινά σαν πανοπλία.

"Γιατί δε μου το χαρίζεις το κολιέ σου; Μου πάει όσο κι εσένα, για να μην πω περισσότερο!"

Όταν ακούστηκε το κλικ της πόρπης, οι δαντέλες του κρεβατιού ανασάλεψαν και δυο μπράτσα γυμνά, υπέροχα, με ντελικάτους καρπούς, ύψωσαν δυο ωραία, ράθυμα χέρια.

"Αφησέ το κάτω, Cheri, αρκετά έπαιξες μ' αυτό το κολιέ".

"Αφού μ' αρέσει... Φοβάσαι μη σ' το κλέψω;"

Μπροστά στις ηλιόλουστες ρόδινες κουρτίνες, χόρευε ολόμαυρος, σαν χαριτωμένος σατανάς με φόντο τις φωτιές της κόλασης. Όταν όμως πισωπάτησε προς το κρεβάτι, ξανάγινε ολόλευκος, απ' τη μεταξωτή πιτζάμα ως τα μαλακά, καστόρινα πασούμια.

"Δε φοβάμαι", απάντησε από το κρεβάτι η γλυκιά, βαθιά φωνή.

"Κουράζεις όμως το σύρμα του κολιέ. Τα μαργαριτάρια είναι βαριά".

"Αν είναι, λέει", είπε με θαυμασμό ο Cheri. "Δε σε κορόιδεψε, όποιος σου το χάρισε αυτό το κομμάτι".

Στεκόταν μπροστά σ' έναν ψηλό καθρέφτη, προσαρμοσμένο στον τοίχο ανάμεσα στα δυο παράθυρα, και θαύμαζε το είδωλό του, το είδωλο ενός ωραιότατου και νεώτατου άντρα, με ανάστημα κανονικό και μαλλιά που μπλάβιζαν σαν τα φτερά του κότσυφα.

Άνοιξε το νυχτικό του αποκαλύπτοντας ένα στέρνο σκληρό και δεμένο, торνευτό σαν σκουτάρι, κι η ίδια ρόδινη σπίθα χόρευε πάνω στα δόντια του, στο ασπράδι των σκοτεινών ματιών του και στα μαργαριτάρια του κολιέ.

"Βγάλε αυτό το κολιέ", επέμεινε η γυναικεία φωνή. "Ακούς τι σου λέω;"

Ακίνητος μπροστά στο είδωλό του, ο νεαρός σιγογελούσε:
"Εντάξει, εντάξει, ακούω. Το ξέρω ότι φοβάσαι μη σ' το πάρω!"
"Όχι. Αλλά, αν σ' το χάριζα, θα ήσουν ικανός να το δεχτείς".
Έτρεξε και κουλουριάστηκε στο κρεβάτι:
"Και βέβαια! Δεν έχω προκαταλήψεις εγώ. Το βρίσκω ανόητο
ένας άντρας να δέχεται από μια γυναίκα ένα μαργαριτάρι σε
καρφίτσα, ή δύο για μανικετόκουμπα, και να το θεωρεί προσβολή
αν του χαρίσει πενήντα..."
"Σαράντα εννέα".
"Σαράντα εννέα, ξέρω πόσα είναι. Αν μπορείς, πες ότι δε μου
πηγαίνει. Πες ότι είμαι άσχημος". [...]

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

(Αποσπάσματα από το γράμμα της μητέρας)

«Όχι, δεν έρχομαι.. Ο λόγος είναι ότι ο ροζ μου κάκτος πιθανώς να ανθίσει. Είναι ένα πολύ σπάνιο φυτό που μου έδωσαν και μου είπαν ότι ανθίζει στο κλίμα μας μόνο κάθε τέσσερα χρόνια. Όμως είμαι ήδη μια πολύ ηλικιωμένη γυναίκα και εάν έλειπα την ώρα που ο ροζ κάκτος μου θα βγάζει τα λουλούδια του, είμαι σίγουρη ότι δεν θα τον δω να ξανανθίζει άλλη φορά».

«Μην έχεις τόση έννοια για τη δήθεν αρτηριοσκλήρωσή μου. Είμαι καλύτερα. Η απόδειξη: σαπουνίσα κάτι ρούχα σήμερα το πρωί στις επτά στο ποταμάκι μου. Ήμουν καταμαγεμένη. Τσαλαβουτούσα στο καθαρό νερό - τι απόλαυση! Πριόνισα και ξύλα και έκανα έξι μικρά δεμάτια. Ξανακάνω τις δουλειές του σπιτιού μόνη μου, καταλαβαίνεις πως τις κάνω καλά. Και ύστερα, επιτέλους, δεν είμαι παρά εβδομήντα έξι χρονών!».